

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου).

— Γιατί μόνο τη νύχτα της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, όταν σημάνη η ένδεκάτη ώρα του μεσονυχτίου, μπορώ να βρω ένα χορτάρι που μου λείπει.

— Ώς τότε ο Έρρικος άβη γρήγορα. Μου άραζετα τώρα ότι έβρισκες που θα στεφανωνη τη νέα αυτή δέν θάνα Γάλλος;

— Σας το άραζωμαι, κυρία μου.

— Άντιο, Ρουγιέρος.

• Η άγνωστη, ή μάλλον ή βασιλομήτορ Αικατερίνη των Μεδίκων, συνοδευομένη από τον έποχρωστικότατο Ρουγιέρο, κατέβη από θρόνο, όπου την περιμενε το άμύζι της. . .

• Όταν ο Ίταλος έγρησε στο δωμάτιό του, βρήκε εκεί το Ρολάνδο Φερουλιάζ να τον περιμενη.

— Μά την άλήθεια, του είπε ο Φερουλιάζ μόλις τον είδε, δέν ξερο ποιά στάσι να πάρω άπάντα σου, μάγε. Πρέπει να γελάσω ή να κλάω;

— Πρέπει να γελάσης. Το πορτοφάκι είνε γεμάτο.

— Σε ποιά Σολομονική διάβασες πως ή βασίλισσα θα πεθάνη στον Άγιο Γερμανό;

— Σε καμια. Σάν έπιτιθείος άνως που είμα, κατορθωσα να πάσω μ' ένα σπαθιο δύο τριγώνια. Η χωρία Αικατερίνη έπειτα από αυτά που της είπα θα διώξη αίφνης τον έπιστάτη της, ο άποιος μέ έγθρονεται και δέν θέλει το καλό μου, και κατά πάσαν πιθανότητα μου παραχωρεί μιά κομητή κατοικία πίσω άπ' τον Άγιο Γερμανό, που την είγα βάλε από χωρο στο μάτι μου. "Α, όλα κι' όλα, εγώ θέλω να χαλαστώω."

— Μά τη νύχτα του Πάτα! φώναζε ο Ρολάνδος. είσα ένα μεγάλος καταγάρης και δέν έρχεις τον άμοιο σου! . . .

— Πάμε, είπε ο άστρολόγος χαμογελώντας. Θα ίδης σε λίγο.

— Που με οδηγείς;

— Στο σπίτι μου.

• Ο Ρουγιέρος άκολουθούμενος από το λογαγιο κατέβηκε τη σκάλα κι' όταν έφτασε στο κάτω πάτωμα, έβγαλε ένα κλειδι που κρεμωταν άπ' το λαιμό του κι' άνοιξε ένα περσίο θρόνη πόρτα. Πίσω άπ' αυτή βρισκόταν μια άλλη πόρτα κεντημένη με έβενο, μ' άσημα και με φίλντσια. Την άνοιξε κι' άφωτο έσοκλήθηκε μπρος στο Ρολάνδο του είπε με ενόχνησια:

— Εισέλθετε, λογαγιέ!

— Θεέ μου! φώναξε γεμάτος θαυμασμό ο λογαγιός μπαίνοντας στο πολυτελές έκεινο διαμνημα. Το σπίτι σας, κυρία μάγε, είνε άσχημότερος άραίοτερο άπ' το παλάτι του Λούβρου. Μήπως περιμενετε κανέναν;

— Όχι, άποκρίθηκε ο άστρολόγος χαμογελώντας. Με περιμενουν. Και πριν άνομα τελειωση τη φράση του, μιά κοπέλλα πολύ χαριτωμένη, ντυμένη άνατολικά και με τά μαλλιά κημητιστά, έτρεξε να τον άγκυλάσει, σφιγγόντας το μπράτσο της γύρω άπ' το λαιμό του.

— Μά την πιστι μου, είπε ο Φερουλιάζ, να ένα θαμιάσιο περιέδρο που αυτό και μόνο άξίζει περισσότερο άπ' όλα τά άλλα. Έγώ πάω; σάς άφίνο να τά πηξε.

— Δέν θα δεινίσητε μαζί μας;

— Όχι, με την πανούκλα.

— Για ποιά λόγο;

— Γιατί είμα. . . νέος και γέρος συγχώνος κ' εδω δέν ύπαρχει ποδόγρο.

Και άίχωσ να δώση σημασία στην έπιμονή του Ίταλου, βγήκε από το κομμάτο του έκεινο διαμνημα και κατέβηκε γρήγορα τά σκαλοπάτια λέγοντας μέσα του :

— Μορέ, είδες εκεί πολυτέλειες; Χίλιοι διάβολοι! . . . Πάω να χάσω το μυαλό μου! "Άς πάω τώρα να βρω το δόν Μαθουρίνο, αυτό είναι το καλύτερο που έχω να κάνω."

Το ίδιο έκεινο βράδι στο μεγάλο Ριζέ, όπου κατοικούσε ή στρατιωτικός διοικητής του οίκου Μοντιουρνου, ο έφημεριος του Κορνισταυλου δόν Μαθουρίνο, άποσπασμένος τη ενεργεία του άνω: Νταβιλ στην ύπηρεσία της Μαρίας Στούαρτ, είχε έτοιμάσει ένα πλούσιο τραπέζι, στο άποιο ήσαν προσκαλεσμένοι ο πεπαιδευμένος σπαθιφόρος Χαιρμαρίας, ο ευγενίστατος Ζιλ Όρνδοιν Λοπέ, Εσκαυλάς, ο χαριστάτος Σαυάτρωνης και ο εύπατρίδης κ. Λαζουρίνας. Αυτό ήταν το άποχαριστικό δειπνο. Ο σθεσμοματώτος έφημεριος έπρόκειτο να εγκαταλείψη το γαλλικό έθνος μαζί με τη βασίλισσα της Σκωτίας και είχε δώσει από νωρίς άσπληρες εντολές στο μάγειρό του να βάλη όλα του τά δυνατά για να παρουσιάση ένα σπάνιο τραπέζι. Το μνησι περιείχε σούπα από άμυγδαλοάμυλο, μια τούρτα με περιστέφια, γλώσσα μοσχαριού με κίτσουνα, δύο κοτολέτες άφου της σφίρας, χοιρινό λουκανικό, κρέμα από κουνουπάδι με άκλιμύνα βούτηρο, τέσσερα κοινέλια μπητά, άχτύπη ούτόνια, τρεξ ντολίτζες σικαφέριες, τέσσερες πέρδικες, ένα κομμάτι άγρο σφουρόνο, ένα τέταρτο λαζουραδιό φημένο, ένα κομμάτι κραιφάο καλοψημένο μέσα σε Ίσπανικό κραιφάο παραγμένο στο κραιφουάδαι. Έναν κραιφίνο μεγάλο με λουφι και χοιριόφι, έναν άσταζο, τριά, φρούτα, γελιάματα.

Άφου έδωσε διαταγή στο μάγειρό του να σερβίρη, ο δόν Μαθουρίνος κάλεσε με βροντόση φωνή τον γαστό μας Ουγγολίνο, τά νάνο, που ύπηρετούσε ως θυρωρός στο μεγάλο Ριζέ. Έκεινος έτρεξε άμέσως στην πρόσκληση του έφημεριου.

— Που είνε αυτός ο Χαιρμαρίας; τον ερώτησε ο Ιερές.

— Κάμει την προσνηγή του, σθεσμοματώτα, απάντησε ο κραιφίος.

— Σίγε γρήγορα να του πηξ πως ή θεοσέβεια του θα τον βλάψη. Το δειπνο όταν κρηώσει, πάω χαμμένο. Νάθη λοιπόν άμέσως μαζί με τους άλλους.

• Ο Ουγγολίνος έτρεξε να εκτελέση την παραγγελία του έφημεριου, ο άποιος έμπηκε στο έστιατόριο και κάθισε σε μιά μεγάλη πολυθρόνα, βυθισμένος σε σκέψη. Δέν περιμενε άμως πολυ. Σε λίγο φάνηκε ο Χαιρμαρίας άκολουθούμενος από τους συντρόφους του. Ήσαν όλοι ντυμένοι έπιδεικτικά.

— Που στο διάβολο είσαστε τόση ώρα; φώναξε μόλις τους είδε ο δόν Μαθουρίνος. Τρεξ φορές το βλάγησα το τραπέζι.

— Πάτερο Μαθουρίνε, απάντησε ο Χαιρμαρίας, προσενηχούμενος για σάς.

— Τι λές έκει! Και νομίζεις πως τάχο χαλασμένα με το Θεό και να χρειάζομα ένα τέτοιο μεστή σαν και σένα;

— Χαίρε, Μαρία! Ποιάς είστε τέτοιο πράγμα, έπιλογημένη;

— Άσε τα αυτά τώρα, κύριε Χαιρμαρία. Έμπρός, άς φάμε κι' άς ποιμε.

Κάθισαν στο τραπέζι κι' έλά ένα τέταρτο της ώρας δέν άκούγαν τίποτε, παρι ο χρότος των πιάτων και των μαζαροθηριωνων και το σουγκιζομα των ποτηριών. Ύστερα ο δόν Μαθουρίνος έβγαλε ένα στεναγμο ενχριστισηος και τονήθηκε όσο μπορούσε. Η μνησι του στεναγμού ήταν που δέν είχε στο λαιμό του τον άγαπημένο του φίλο, το λογαγιο Φερουλιάζ.

— Ο γενναίος διοικητής μας, είπε στους άλλους, δειπνά άπορη στο Λούβρο. Η τιμή αυτή βέβαια είναι και δική μου, αλλά άρκεζομα πως όταν σπρωθη άπ' το βασιλικό τραπέζι, θάνα νησιτικός. Γι' αυτό φύλαξα στα δεξιά μου άδειαν ή θέσι του. Έχω την προύσθησι ότι σε λίγο θα μάς παρουσιαστή. Φέρετε να ποιμε.

— Χαίρε, Μαρία κραιφίνομένη. . . είπε ο Χαιρμαρίας. Μου φαίνεται άμως ότι ο φίλος σας πολυ ίσχημα θάμπαλε με τους μεγιστάνας και τους μεγαλοισπανους.

(Άκολουθεί).

Σε λίγο φάνηκε ο Χαιρμαρίας ακολουθούμενος άπ' τοις συντρόφους του..

